

مدال افتخار، برای خودمان یا جامعه؟ (نسخه PDF)

تا حالا حتما این عبارت های انگیزشی رو شنیدید:

تو خیلی خاصی، تو می تونی، تو بدون بقیه هم می تونی به راحت ادامه بدی، تو بهترینی! من، من، من، کلمه ((بی ادبانه ای)) که امروز سر زبون خیلیا افتاده. از کاندید های ریاست جمهوری گرفته تا بچه های ۳-۴ ساله توی مهد. به عبارت دیگه، طرز نگاه آدم ها به این سمت تغییر کرده که ((من خیلی مهم هستم، باید به خودم برسم!)) اولویت اول آدم ها ((کسب دستاورد های فردی)) شده. زندگی نردبونی در نظر گرفته می شه که انتهای اون من مطلوب، و فقط باید تند و سریع از پله های این نردبون بالا رفت.

این حالت، توی قرن های قبلی یا حتی دهه های قبلی دیده نمی شد. دقیقا از زمانی که سطح ارتباط انسان ها با هم به اندازه قابل توجهی افزایش پیدا کرد، دقیقا از همون موقع، آروم آروم طرز نگاه به زندگی هم تغییر کرد. اعتماد به نفس ها کم تر شد. افسردگی بیش تر.

اینکه هر فردی با دوستان خودش ارتباط بیشتری داشته باشه، خیلی خوبه. ولی دقیقا چه چیز هایی توی این رابطه رد و بدل می شه؟ قبلا و حتی همین الان، تعریف کردن از خود، من من کردن حین صحبت و به نمایش گذاشتن دستاورد های شخصی، کار، هی، خیلی خوبی نبود. گفتیم الان هم همینجور هست، ولی فقط رو در رو! شبکه های اجتماعی مخصوصا اینستاگرام، فضای جدیدی برای این کار بوجود آوردن که غیر مستقیم چنین کاری رو میشه انجام داد، و اگر کسی نخواد هم سوق داده می شه به سمتش آروم آروم، و دیگه اون حالت ناپسند قبل رو نداره!

آدم ها توی اینستاگرام، یهویی با ((دستاورد های اون روز ۱۰ نفر دیگه)) روبرو میشن، و ناخودآگاه احساس عقب بودن می کنن. در حالی که این تصاویر و استوری ها، شاید برای هر شخصی، ماهی یکبار به اشتراک گذاشته بشه. ولی کسی که فید خودشو باز میکنه باز یهو با ۱۰ تا از این ماهی یکبارها مواجه می شه. اونکه فقط یک نفر رو دنبال نمی کنه تا ماهی یکبار ببینه! اگر کسی ۳۰۰ نفر رو دنبال کرده باشه، و اینا در ماه فقط یک دستاورد شخصی داشته باشن، روزانه ۱۰ تاشون رو میبینه. و فکر میکنه که، ممممم، من توی این ماه کلا به لحظه خوب داشتم، و اینا روزی ده تا از این لحظه ها، و شایدم خیلی بهتر..... فکر میکنه خیلی بهتر چون توی یک عکس، صحنه سازی، برای یک لحظه، برای چند هزارم ثانیه که تصویر روی صفحه حساس به نور دوربین شکل بگیره، کار ساده ایه.

و این میشه که این شده که حالا این بشه که جامعه این بشه و آدم های اون جامعه هم به ناچار این بشن! این، یعنی همین حرص زدن ها. توی ناخودآگاه. کاملاً ناآگاهانه و غیر ارادی. سعی برای جبران این حس عقب بودن. زندگی می شه فرصتی برای کسب دستاورد شخصی. انبار کردن مدال های افتخار. مدال افتخار تناسب اندام، مدال افتخار آشپزی و ... البته تناسب اندام آگه برای این انگیزه باشه بده ها! اسم ما ((بادی بیلدر ها)) رو خراب نکنید!

فرزند، یک مدال افتخاره می ده، ولی اگر وقت مراقبت و پرورش اون برای کارای دیگه صرف بشه، ۱۰ تا مدال افتخار بدست میاد. اخلاق مدال افتخار نیست. اخلاق توی رابطه با دیگران معنا پیدا می کنه نه داخل تنهایی افراد. عشق مدال افتخار نیست. عشق توی رابطه با دیگران معنا پیدا می کنه نه داخل تنهایی افراد. این دو مورد بالا، که می شه موارد دیگه هم بهشون اضافه بشه، هر روز دارن سطحی تر از قبل می شن. برای سوء استفاده. برای ایجاد وجه اجتماعی مثبت.

امروز حتی هنر و رسانه هم داره دامن می زنه به این حالت. انیمیشن ها، آهنگ ها (مخصوصا رپ)، کتاب های موفقیت و انگیزشی مسخره (خوب هم زیاد داریم از این کتاب ها، داستان درست نکنید حالا) و و و. می دونستید توی بخش نظرات می تونید چیزایی که موقع خوندن این مطلب از ذهنتون می گذره رو به بنویسید؟ می دونستید لینک مطلب رو می تونید توی شبکه های اجتماعی به اشتراک بزارید؟ حتی می تونید مخالفتتون رو اینطور بیان کنید که لینک مارو بزارید صفحه توئیتر یا فیسبوکتون، یا توی تلگرام و واتس اپ بفرستید به دوستانون و زیرش کلی فحش بدید!

مطلب اصلی